

HOOFDSTUK 1

Rob pakte zijn jas en sleutels en liep naar zijn collega. Ellen, zijn vrouw, had vanmorgen gebeld dat hun zesjarige dochter Mirre opnieuw opgenomen was in het ziekenhuis. Het was niet levensbedreigend. Ze had waarschijnlijk weer een infectie aan haar luchtwegen die niet uit zichzelf verdween. Ze had hem op het hart gedrukt dat het niet nodig was dat hij meteen zou komen.

Rob had in tweestrijd gestaan. Aan de ene kant vond hij dat hij er direct naar toe zou moeten gaan om zijn vrouw bij te staan en vanwege zijn bezorgdheid om Mirre. Maar anderzijds kon hij moeilijk weg. Als het acuut was had hij geen seconde getwijfeld, maar dat was niet zo. Tel daarbij op dat Mirre geregeld opgenomen werd in het ziekenhuis, dan kon hij voor zichzelf wel verantwoorden dat hij wat later zou gaan. Mirre was bij Ellen in goede handen en als er iets aan de situatie zou veranderen zou ze het hem meteen laten weten.

Rob werkte als bedrijfsleider bij een Albert Heijn-filiaal in Wageningen. Hij deed dat samen met een collega van hem, maar Frits had vandaag zijn vrije dag dus stond Rob er alleen voor. Privé zagen Frits en Rob elkaar ook regelmatig dus hij zou hem te allen tijde kunnen bellen

zodat hij toch weg kon, maar Rob besloot dat niet te doen zolang het niet dringend was.

Het liep nu tegen zes uur en de laatste twee uurtjes waren meestal vrij rustig. Hij had besloten die paar uurtjes over te dragen aan een assistent bedrijfsleider zodat hij toch vandaag nog bij Mirre langs kon gaan.

Ellen en hij hadden wel een paar keer telefonisch contact gehad, maar er was nog niets duidelijk over wat Mirre mankeerde. Ze had wel een infuus met antibiotica gekregen uit voorzorg, maar de bloeduitslagen moesten nog uitwijzen wat er precies aan de hand was.

Mirre was een zorgenkindje. De zwangerschap verliep al niet helemaal vlekkeloos. Ellen had veel last van misselijkheid gehad en later werd ze geregeld naar het ziekenhuis gestuurd omdat ze bloedverlies had. Er kon echter nooit een oorzaak gevonden worden voor dat bloedverlies, maar het zorgde al die maanden wel voor angst of het wel of niet goed zou gaan. Voor de zwangerschap van Mirre hadden Ellen en Rob een zoontje gekregen, Tobias, die na drie maanden gestorven was aan wiegendood. Een vreselijk periode in hun leven die ervoor zorgde dat niets meer onbezorgd was. Rob had een hele tijd getwijfeld of hij alles nog wel een keer aandurfde. Maar Ellen had na een lange tijd van diepe rouw de moed om het weer aan te durven en uiteindelijk vond Rob dat hij het positief moest zien en stemde ermee in. Een tweede keer zoiets dramatisch

meemaken zou niet te dragen zijn. Logisch dat de zwangerschap en bevalling spannend waren en ook de eerste paar maanden na Mirres geboorte, waren zenuwslopend. Bij elk kijke dat Mirre gaf, stond een van beiden aan haar wiegje. En 's nachts sliep Mirre zeker tot haar derde jaar bij hen op de slaapkamer en was hun nachtrust nooit meer zoals die ooit was. Laat staan samen vrijen, dat kwam er nauwelijks meer van. Ellen was bang dat Mirre wakker zou worden, Rob moest er niet aan denken in het bijzijn van zijn dochter de liefde te bedrijven met zijn vrouw. Voorstellen om het in de huiskamer gezellig en intiem te maken als alternatief, wees ze resoluut van de hand. Na de zoveelste poging had Rob het opgegeven en leefden ze eigenlijk als broer en zus. Toch had hij de hoop dat het ooit wel weer goed zou komen, als Mirre groter en sterker zou zijn.

Rob vond haar erg bezorgd, maar begreep goed waar dat vandaan kwam. Soms vond hij dat ze er in door kon slaan, maar hij zei er niets van, bang om haar te kwetsen.

Ze kon Mirre geen moment alleen laten. Ze had zelfs haar baan als medisch secretaresse opgezegd om dag en nacht bij Mirre te kunnen zijn. Na de geboorte van Tobias was Ellen van plan geweest twee dagen in de week te blijven werken, maar na de geboorte van Mirre besloot ze haar baan op te zeggen. Ze had de angst dat anderen niet goed voor hun dochter zouden kunnen

zorgen. Zij alleen kon haar behoeden voor vervelende dingen, en die verantwoording wilde ze niet bij anderen leggen.

Rob had zich afgevraagd of het wel verstandig was dat ze ontslag nam. Financieel kon het wel, hij had een goede baan en als ze niet meer drie keer per jaar op vakantie zouden gaan, dan konden ze het wel redden met alleen zijn salaris. Maar hij dacht dat het juist goed zou zijn voor haar als ze tussen collega's zou zijn, even een ander

...